

1. Ik wil je iets vertellen ...

Hoi!

Hier ben ik weer.

Ken je me nog?

Ik ben Evie en ik ben drie jaar.

Ik woon in Schot-land.

Samen met mijn papa en mama.

Ik wil je iets vertellen.

Iets heel moois.

Er woont nóg iemand bij ons.

Het is een heel klein kindje.

Je ziet het niet.

Het woont in mama's buik.

Ik loop naar mama toe.

Met mijn hand aai ik over haar buik.

‘Ha baby, ben je wakker?’

‘Ik denk het wel, Evie’, zegt mama.

‘Net voelde ik de baby nog bewegen.

Zal ik je een boekje voorlezen?’

'Ja!' zeg ik blij.
Voorlezen vind ik fijn.
Ik pak mijn konijn Snuffie
en ga op de bank zitten.
'Welk boekje kies je?' vraagt mama.
'Ik ben een grote zus.
Dat vind ik zo'n leuk boek', antwoord ik.
Mama gaat naast mij zitten.
'Eerst was ik een baby.
Nu ben ik een grote zus.
Ik kan helpen de wagen duwen', leest ze.
Leuk is dat.
Ik heb ook zin om met de baby
te gaan wandelen!

'Soms stinkt de baby heel erg.
Het kindje op het plaatje
houdt haar neus dicht.
Zie je dat?

Wat moeten we dan doen?' vraagt mama.

'Een schoon luiertje pakken!' roep ik.

Ik weet het best.

'Of in bad doen.

Dat is ook leuk.'

'Je zult een goede, grote zus zijn', zegt
mama.

Ze trekt me tegen zich aan
en geeft me een knuffel.

'Haa', roep ik, 'ik voel de baby!

Hij schopt tegen mijn arm.'

Mama lacht.

'Ik voel het ook.

Hij wil vast al spelen met jou.'

'O wacht, hoe laat is het?'

Mama kijkt op de klok.

'Al bijna drie uur!

Job!' roept ze nu heel hard.

Papa komt naar beneden lopen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

‘Nu ben ik bijna weer mijn afspraak
vergeten!

Ik moet naar de zuster’, zegt mama.

‘Mag ik mee?’ vraag ik.

‘Wacht, ik kom zo terug’, zegt mama snel.

Ze pakt een klein buisje uit haar tas.

Ik weet wel wat ze daarmee doet.

Daar doet ze een plasje in.

Zo raar, maar het moet.

Ik wil mee.

Ik wil het zien als de zuster
een papiertje in het plasje doet.

Ik doe mijn schoenen al aan.

Daar komt mama weer naar beneden
gelopen.

‘Mama, mag ik mee?’ vraag ik weer.

‘Vooruit dan maar’, zegt mama.

‘Heb je je schoenen al aan?

En je jas?’

‘Alleen mijn jas nog.

Dan ben ik klaar’, antwoord ik.

Even later huppel ik aan mama’s hand
op weg naar de dokter.

We zijn er zo.

‘Kom’, zegt mama.

‘Hier moeten we wachten,
tot de zuster ons roept.’

Er komen nog meer moeders binnen.

Allemaal met een dikke buik.

We hoeven niet lang te wachten.

Daar komt de zuster.

‘Ha Evie, ben jij er ook bij?

Kom maar mee’, zegt ze vriendelijk.

Mama gaat op de stoel zitten.
Ik kruip bij haar op schoot.
'Hoe gaat het met jou?'
vraagt de zuster aan mama.
'De laatste loodjes', zucht mama.
Loodjes? Wat zouden dat nu zijn?
'Ik voel me best vaak duizelig', zegt mama
nu.
'We zullen je bloed-druk eerst eens
opnemen.'
De zuster doet een band om mama's arm.
Dan duwt ze op een balletje.
Zo pompt ze lucht in de band.
Dan laat de zuster de lucht er weer uit.
Ze kijkt naar een klein klokje.
'Je bloed-druk is een beetje laag.
Het klopt wel dat je duizelig bent', zegt ze.

Nu kijkt de zuster naar het plasje.
Ze doet er een papiertje in.
Het papiertje krijgt een kleurtje.
'Dat ziet er goed uit', zegt ze.
'Nu gaan we naar het hartje luisteren.
Dat vind jij vast ook leuk, Evie.'
De zuster doet spul op mama's buik.
Dan wrijft ze met een ding over haar buik.
Het duurt niet lang of ik hoor het hartje.
Wat klinkt dat mooi!
'Het klinkt net als paarden-hoeven', lacht
mama.